



Како Косово поред просторног, садржи и носи дубоко историјско, духовно, етичко и културно значење, то је за наш народ, или бар његов највећи део, неприхватљива варијанта отимања тог дела државне територије уз давање државног легитимитета створеног на вековној отимачини, пљачкама и терору о чему има изузетно много доказа.

Албанско насиље и терор над Србима почели су пре око 400 година. У средњем веку до Косовске битке, на просторима Косова и Метохије живели су искључиво Срби чинивши тада око 98% становништва. Осталих 2% су други народи од којих се Арнаути врло ретко спомињу. Веома су опасна уверавања да Шиптари као народ на Косову одувек живе. То се мора упорно уз наведене историјске доказе јавно демантовати. Тек примање ислама крајем 16. и почетком 17. века обезбедило им је да се као муслимани несметано шире и разбијају компактне српске етничке просторе. Најчешће су то чинили путем пљачке и отимачине.

Прва најезда Албанаца на ове просторе уследила је крајем 17. и почетком 18. века, односно после слома и повлачења аустроугарске војске у њеном покушају протеривања Турака са Балканског полуострва. Како је у том рату на страни аустроугарске учествовао велики део Срба, а да би избегли терор и одмазде, уследила је позната сеоба 1690. године. Турска је тада вешто искористила пљачкашке склоности албанских племена, подстичући их на освету над преосталим српским народом. С друге стране, Турци и Албанци су уз претње физичког истребљења нашег народа, насилно наметали ислам и с временом у високом проценту, поарнаућивали Србе на Косову. (Највећи број, односно око три четвртине данашњих Шиптара на Косову су српског етничког корена. Стари им знају када су им њихови примили ислам и арнаућење, и које су им крсне славе биле. Те податке истиче Бранислав Нушић као српски дипломата док је службавао на Косову када је оно било под турском влашћу.)



Други знатан прилив Албанаца и насељавање Косова и Метохије траје у последњим деценијама 19. и првој 20. века. Наиме, у тежњи да ојача и исламизира те просторе, Турска је подстицала на досељавање Албанце из централне Албаније условљавајући то примањем ислама. (Тако је на пример, 1892. године са територије Косова поред осталог записан и следећи податак: „Вучитрн је мала варош; броји до 500 кућа, од којих највише 200 српских; броји до 3000 становника, од којих је већина Арнаута, који су познати као највећи разбојници и силеџије на Косову. На вучитрнским арнаутима најлепше се може познати да су то стари и прави Срби. Они сви носе српска имена, а међу осталима именима, постоји међу њима још и име Обилић.“ Слични подаци су дати за Призрен и Митровицу.)

Трећи талас њиховог насељавања, насиља и терора уследио је уз подршку Мусолинијеве фашистичке Италије на плану албанизације Косова и Метохије и стварања Велике Албаније. Тада је побијено преко 10.000, и протерано око 100.000 Срба. Након тога се на њихова имања по неким проценама доселило више од 100.000 Албанаца.

Четврти прилив и политичка афирмација албанског становништва били су у периоду комунистичке југословенске власти која је по технологији владања у условима вишеверске и вишенационалне државе нападала и темељно разбијала највећи, односно српски народ. (По истој комунистичкој матрици то је учињено са Русима у СССР). Она је забранила повратак Србима омогућавајући Албанцима нова досељавања. Уједно је толерисала њихово насиље и ојађивање српског народа. (Рачуна се да је након Другог светског рата на „дивље“ и уз прећутну сагласност досељено око 300.000 Албанаца.)

Отимачина, пљачка и терор - кратки историјат косовског проблема

Пише: Раде С. Н. Рајић
уторак, 22 јануар 2013 23:54

